

Hồi 28

Phạm âm tụng bất tuyệt

Người dùng kiếm là một ông lão trung niên, cũng với trang phục của một thợ xây dựng, toàn thân không biết có bao nhiêu cân thịt, cũng vì lý do này mà thân thủ vô cùng nhanh nhạy.

Lão vốn đứng trên thành tường cao, khoảng khắc đó, thân người trái phải dịch động, biến hóa ít nhất trăm lần, hai chân đạp mạnh vào thành tường, cả người cùng kiếm bay hướng về Yến Xung Thiên.

Nhát kiếm này đâm đúng vào gốc độ thích hợp, tốc độ kinh người.

Phản ứng của Yến Xung Thiên cũng không chậm trễ, kiếm vừa đâm vào ngực thì chân của ông ấy đã đá mạnh vào người của tên thợ kia, mang kiếm trên người đá tên thợ kia bay xa nhưng không bay về hướng thành tường mà chỉ văng bên cạnh tường, “bụp” một tiếng cột sống đứt gãy, tên thợ kia dính vào bên tường, rơi xuống đất, không ngừng thổ máu.

Một ngụm máu đồng thời từ tim của Yến Xung Thiên xông lên, bắn văng ra xa.

Yến Xung Thiên sắc mặt đồng thời thay đổi trắng bệch như giấy, nhưng ông vẫn đứng vững không ngã.

Những tên thợ kia lúc này cũng chỉ còn dư bốn người, tuy họ là những sát thủ vô tình, nhưng ít khi gặp qua thân uy dũng mãnh như vậy, nên không tránh khỏi kinh ngạc.

Đệ tử Võ Đang lúc này cũng nghe được tiếng động mà chạy đến. Truyền Hương Quân là người đầu tiên chạy đến. Bốn người thợ kia trông thấy liền lùi một bước.

Họ bỏ chạy từ bốn phía nhưng đồng thời cũng bị đệ tử Võ Đang bao vây từ bốn phía.

Chúng đệ tử Võ Đang vừa nhìn đã biết xảy ra chuyện gì, trong lúc nóng giận, đồng loạt rút binh khí, trong tiếng hô quát đã chặt bốn tên kia thành trăm mảnh.

Bốn tên thợ kia tuy là những sát thủ giỏi, nhưng một người đồng thời ứng phó với sự căm phẫn của mười mấy người thì làm sao chống cự được.

Phái Võ Đang xảy ra biến cố, những người ở lại đều là phần tử trung thành. Trước kia vì công đánh Vô Địch Môn, gần đây là vì tông chấn thanh uy của Võ Đang, nên không một ngày không khổ luyện.

Mỗi người họ đều không thua kém những tên sát thủ kia, trong lúc cảm phần võ công càng phát huy rõ rệt hơn, cũng không lo nghĩ gì đến quy tắc giang hồ, đồng loạt ra tay.

Bốn tên thợ kia phải đối mặt với bộ mặt căm phẫn, tai nghe tiếng gào thét, mặc cho thường ngày có bình tĩnh đến đâu cũng không tránh khỏi tay chân rối loạn.

Trước khi họ ngã gục vẫn sát hại được ba đệ tử Võ Đang.

Chúng đệ tử Võ Đang hạ gục bốn tên thợ kia lập tức quay hướng về Yến Xung Thiên.

Yến Xung Thiên vẫn đứng yên tại chỗ, hai mắt mở to, không động dậy.

Truyền Hương Quân dùng hai tay đỡ lấy ông, cũng không cử động, nàng tinh thông y thuật, làm sao không nhận ra Yến Xung Thiên đã vô phương cứu chữa.

Diêu Phong chạy qua, đỡ lấy bên còn lại của Yến Xung Thiên, trông thấy bộ dạng của Truyền Hương Quân, y cũng không dám động dậy.

Y đương nhiên biết được Truyền Hương Quân tinh thông y thuật, rồi ngóng nhìn sắc mặt của Yến Xung Thiên, khó tránh khỏi sự ngội lạnh trong lòng.

Yến Xung Thiên cứ đứng như thế, một lát sau, mép miệng mới cử động, nhưng vẫn không phát ra âm thanh gì.

Diêu Phong trông thấy, mở miệng hỏi: "Sư bá, người có căn dặn gì?".

Cuối cùng Yến Xung Thiên đã lên tiếng: "Tìm Vân Phi Dương quay về... chủ trì đại cục...".

Giọng nói khàn, nhưng chúng đệ tử Võ Đang đứng xung quanh đều nghe rất rõ. Truyền Hương Quân tiếp lời hỏi: "Là kẻ nào đã hạ độc thủ?".

"Thiên Sát!" hai chữ vừa nói ra thì Yến Xung Thiên liền thổ ra một ngụm máu và tắt thở. "Sư bá!" Diêu Phong thốt lên, chúng đệ tử Võ Đang đều tiến lên trước và quỳ xung quanh Yến Xung Thiên.

Diêu Phong và Truyền Hương Quân dìu thi thể của Yến Xung Thiên đặt xuống, cũng quỳ cạnh bên. Nước mắt của Truyền Hương Quân đã chảy xuống.

Những tháng ngày này, Yến Xung Thiên và nàng chẳng khác gì cha con. Tuy Thiên Đế chết dưới sự tay của Yến Xung Thiên và Vân Phi Dương, cũng biết rằng họ hoàn toàn vô tâm trong chuyện này, đối với hai người không chút oán hận.

Tuy nàng sinh trưởng tại Tiêu Diêu Cốc nhưng tính tình lương thiện, cũng vì bất mãn với hành vi của Tiêu Diêu cốc và phụ huynh nên nàng mới lưu lạc trên giang hồ.

Bao năm nay, nàng đã chán nản đối với sự hiểm ác trên giang hồ. Chuyện của Vân Phi Dương càng khiến nàng có cảm xúc nặng sâu hơn, nên nàng mới đi theo Yến Xung Thiên tạm thời ở lại núi Võ Đang.

Nàng thật sự hy vọng có thể trải qua những ngày tháng bình yên, cũng hy vọng có thể giúp ích được gì cho Võ Đang.

Nàng cứ cảm thấy Truyền gia nợ phái Võ Đang quá nhiều, đương nhiên nàng càng hy vọng có thể dùng sức lực của mình hóa giải mối hận thù giữa Võ Đang và Truyền gia.

Nào ngờ chuyện này chưa xong chuyện kia lại đến, Yến Xung Thiên lại bị sát hại.

“Thiên Sát” có nghĩa gì? Truyền Hương Quân đương nhiên hiểu rõ.

Tiêu Diêu Cốc vốn là một tổ chức tà ác, đối với những tổ chức tà ác trên hắc đạo không hề có qua lại, cũng có thể đặc biệt chú ý. Vả lại trước khi Thiên Đế tẩu thoát Phong, Lô, Vũ, Điện đã từng tính mượn lực lượng của Thiên Sát đối phó với phái Võ Đang.

Nhưng cuối cùng họ không làm thế, không phải vì vấn đề tiền bạc mà vì Tiêu Diêu Cốc cũng đã từng có những ngày tháng huy hoàng.

Trước khi Vô Địch Môn xuất hiện thì trong tổ chức hắc đạo đứng đầu là Tiêu Diêu Cốc.

Nếu bị bại hữu trên giang hồ phát hiện, họ mượn lực lượng của Thiên Sát để tiêu diệt phái Võ Đang thì họ khó mà khôi phục thanh vọng năm xưa, vả lại họ tin rằng với sức lực của họ dù có tốn thêm một thời gian thì cũng sẽ có lúc đạt được mục đích.

Nhưng dù có ý đồ này, đối với tình hình tổ chức Thiên Sát, họ cũng đã điều tra rõ ràng. Tuy Truyền Hương Quân chưa từng hỏi qua chuyện này nhưng từ miệng của Truyền Ngọc Thư ít nhiều gì cũng biết được một chút.

Bây giờ nàng mới phát hiện sự đáng sợ của tổ chức này.

Diêu Phong quỳ được một hồi, đột nhiên nghĩ ra, hỏi: “Thiên Sát là ý gì?”.

Không một đệ tử Võ Đang trả lời được. Họ vốn sống tại vùng cao, đối với việc trên giang hồ cũng không hiểu biết nhiều.

Truyền Hương Quân đáp: “Là một tổ chức giết người”.

Diêu Phong ngạc nhiên hỏi: “Ý của muội nói là có người ra ngân lượng thuê sát thủ sát hại sư bá?”.

Truyền Hương Quân gật đầu.

“Vậy là ai?” Diêu Phong nhìn thẳng vào Truyền Hương Quân, hình như cho rằng nàng sẽ biết được là ai.

Có khi nào là ca ca của mình không?

Lời nói này của nàng vừa đến họng nhưng nàng vẫn không nói ra.

Diêu Phong liền nói: “Chẳng lẽ là Độc Cô Vô Địch?”.

Y chỉ thuận miệng mà nói, nào ngờ vừa đoán đã trúng. Truyền Hương Quân không nói gì chỉ thở dài.

Diêu Phong liền hỏi: “Thiên Sát ở đâu?”.

Truyền Hương Quân lắc đầu: “Muội chỉ biết trên giang hồ có một tổ chức như vậy”.

Diêu Phong hai tay nắm chặt đấm, bảo: “bất luận thế nào, chúng ta cho dù phải liều mạng cũng phải tìm ra họ, hỏi rõ kẻ nào đã ra tiền, nhất định phải trả thù thay cho Yên sư bá”.

Chúng đệ tử đều đồng ý.

Truyền Hương Quân thở dài: “Theo muội, trước tiên chúng ta nên đi tìm Vân đại ca, dù trong lòng huynh ấy có người lạnh đi chẳng nữa thì dù gì vẫn là người của Võ Đang, nhất định không thể khoanh tay ngồi nhìn”.

Diêu Phong gương cười đáp: “Đi đâu tìm đệ ấy?”.

“Vân đại ca là người thành thật, huynh ấy nói xuất quan thì nhất định đã xuất quan, mọi người vừa tìm vừa tung tin ra ngoài, cho dù không kiếm được huynh ấy thì khi huynh ấy nghe được tin này nhất định sẽ quay trở về làm rõ thật hư”.

Diêu Phong gật đầu, Truyền Hương Quân tiếp lời: “Chỉ khi Vân đại ca quay về thì sự việc sẽ đơn giản hơn”.

“Võ công của đệ ấy đích thực hơn hẳn chúng ta”.

Truyền Hương Quân lại thở dài. Diêu Phong trông thấy đột nhiên hỏi: “Truyền cô nương hình như có rất nhiều tâm sự”.

Truyền Hương Quân không trả lời.

Diêu Phong hỏi tiếp: “Chẳng lẽ Truyền cô nương có phát hiện gì?”.

Truyền Hương Quân đáp: “Muội đang nghĩ, chuyện này có khi nào là do ca ca của muội làm không?”.

“Truyền Ngọc Thư?” Sắc mặt của Diêu Phong thay đổi, hỏi: “Sao Truyền cô nương lại có suy nghĩ này?”.

Truyền Hương Quân đau buồn cười đáp: “Ca ca của muội và Độc Cô Vô Địch vốn cùng một loại người, vả lại huynh ấy cũng biết tổ chức Thiên Sát.

Diêu Phong trông thấy bộ dạng của Truyền Hương Quân, y không dám tiếp tục hỏi. Truyền Hương Quân đứng dậy, bảo: “Muội sẽ tìm huynh ấy hỏi cho rõ”.

Diêu Phong không nói gì.

Gió thổi qua đồi núi, một cơn mưa bụi bám theo ngọn gió mà tạt vào người. Mỗi người họ đều cảm thấy một sự buồn tẻ khó mà miêu tả.

Kiếp nạn của Võ Đang đến khi nào mới chấm dứt?

o0o

Hoàng hôn, mưa chưa dứt, trên con đường dài toàn là bùn đất.

Cơn mưa này đã kéo dài ba canh giờ, Bách Gia Tự vốn náo nhiệt cũng trở nên lạnh lẽo.

Trên con đường dài dài lúc mới xuất hiện hai ba người đi ngang, cũng với những bước chân nhanh lẹ, cũng không ngón nhìn tình xung quanh.

Nên sự xuất hiện của Độc Cô Vô Địch cũng không gây sự chú ý của họ.

Độc Cô Vô Địch vẫn với bộ y phục ấy, trên tay xuất hiện thêm một cây dù. Ông đi không nhanh, hướng đi của ông vẫn nhắm vào tiệm Châu gia Trường Sinh.

Đây là ngày thứ ba mươi sau cái chết của Yến Xung Thiên.

o0o

Trước cửa của tiệm Trường Sinh có treo một cái lồng đèn trắng. Dưới ánh sáng trắng bạch, cửa tiệm càng trở nên kinh hoàng hơn.

Cửa đóng khập, Vô Địch đẩy cửa đi vào, không gặp ai.

Ông ấy đóng cửa lại, ngồi bên cạnh ngọn đèn, trầm giọng nói: “Ta đến rồi”.

“Hoan nghênh!” Lão gù đáp giọng rồi xuất hiện từ phía sau cửa năm chiếc quan tài, tay cầm đèn dầu, vẻ mặt chẳng khác gì so với lần gặp đầu tiên với Độc Cô Vô Địch.

Ánh mắt của Vô Địch từ nón tre nhìn xuống, nhìn thẳng vào lão gù, nói: “Các người quả nhiên không khiến ta thất vọng”.

Lão gù âm đạm cười: “Ta vốn đã chuẩn bị sẵn một cỗ quan tài cho Yến Xung Thiên, đáng tiếc họ giết được Yến Xung Thiên nhưng không có một ai có thể mang thi thể của ông ấy về”.

“Có phải vì họ đã trở thành những cái xác chết?”.

“Không sai!” Lão gù không phủ nhận, nói: “Nhưng họ vẫn hoàn thành nhiệm vụ”.

Giọng nói của Vô Địch càng trầm hơn: “Thiên Sát quả nhiên danh bất hư truyền. Ta thật khó tưởng tượng người của lão có thể hoàn toàn hoán đổi số thợ xây dựng đó mà giả dạng làm thợ xây dựng không khiến đệ tử Vô Đang hoài nghi”.

Lão gù lạnh lùng cười: “Ông biết ư?”.

Vô Địch đáp: “Ta còn biết họ cất giấu binh khí trong các công cụ trên đường vận chuyển lên núi Võ Đang. Trong đó một chiếc lưới sắt cũng có thể phân giải thành mười mảnh, rồi trong khoảng thời gian ngắn đan lại”.

“Có thể phát hiện bí mật của họ không dễ, phát hiện bí mật của họ mà không bị họ phát hiện thì càng khó hơn”. Giọng nói của lão gù càng trầm hơn.

Vô Địch thanh khản nói: “Ta vốn cho rằng trong lúc cần thiết sẽ ra tay giúp đỡ họ”.

Lão gù “à” một tiếng, nói: “Ông vẫn hoài nghi năng lực công việc của chúng tôi, không hoàn toàn tin tưởng chúng tôi có thể sát hại Yến Xung Thiên”.

Vô Địch mỉm cười đáp: “Bây giờ tin rồi”.

Lão gù lắc đầu: “Cũng may ông vốn là người giàu có, nếu không ông lãng phí thời gian mà không tìm cách gom tiền thì tôi thật sự lo lắng cho ông”.

Vô Địch mỉm cười.

Lão gù căn dặn: “Hãy để tiền lên quầy, các hạ có thể rời khỏi”.

Vô Địch đáp: “Mười vạn lượng là một con số nhỏ mà các người kiếm cũng không dễ”.

Lão gù lạnh lùng nhìn Vô Địch.

“Mười vạn lượng mà ta nói, nếu có ta cũng rất vui mừng đưa cho các người”.

Sắc mặt của lão gù liền thay đổi, nói: “Ông không có ư?”.

Vô Địch đáp: “Nên ta mới nói là xin lỗi”.

Lão gù lắc đầu nói: “Người khách như ông, chúng tôi đã lâu rồi không gặp”.

Vô Địch hỏi: “Bao lâu?”.

Lão gù đưa tay ra tính: “Bảy năm lẻ tám tháng”.

Vô Địch bảo: “Ông nhớ rõ thật”.

“Vì ta đích thân liệm hãn, lần đó hại ta phải tốn ba canh giờ mới có thể bỏ hãn vào quan tài”.

Vô Địch “à” một tiếng, lão gù giải thích: “Khi hãn được mang về, toàn thân đã biến thành bảy mươi hai mảnh, phải dùng đến ba canh giờ mới có thể may cơ thể hãn trở lại nguyên dạng”.

“Xem ra bụng dạ của ông cũng không xấu”.

“Giết người như thế hữu thương thiên lý, ta chỉ giảm bớt tội nghiệt thay họ”.

Vô Địch lại hỏi: “Không biết các người định xử lý ta như thế nào?”.

Lão gù đáp: “Ông và những người không trả tiền trước kia khác nhau”.

Vô Địch hỏi: “Khác nhau chỗ nào?”.

“Những người kia không trả được, nên trốn mà ông thì không”. Lão gù thở dài: “Làm ăn cũng chỉ cầu tài, mà không cầu khí. Nếu ba mươi ngày không đủ thì chúng tôi cho ông thêm mười lăm ngày chắc là được”.

Vô Địch lắc đầu: “Không thể”.

Lão gù nói: “Hành sự tại nhân, mà chúng tôi cũng biết Vô Địch Môn không phải là một tổ chức không tiền”.

Vô Địch đáp: “Lần đầu tiên ta vào Bách Gia Tự thì các người đã biết rõ thân phận của ta”.

Lão gù đáp: “Độc Cô Vô Địch tuy giả dạng thế này, như thân hình, cử chỉ không thay đổi. Tuy Vô Địch Môn đã không còn nữa, Độc Cô môn chủ đi đến đâu thì vẫn khiến người khác dễ dàng nhận ra”.

“Vậy sao?”.

“Nếu không phải là Độc Cô môn chủ thì chúng tôi đâu có tùy tiện mà nhận vụ làm ăn này?” Lão gù cười hì hì bảo: “Uy tín của Độc Cô môn chủ trước đây vẫn rất tốt”.

“Đáng tiếc Độc Cô môn chủ hiện không còn là bang chủ nữa”. Vô Địch thở dài: “Mà khi Độc Cô môn chủ này trước kia còn là bang chủ, về tiền bạc đã có người xử lý. Sau cuộc chiến với Tiêu Diêu Cốc thì vị Độc Cô môn chủ này không còn giàu có nữa”.

Lão gù chỉ nghe không ngắt đoạn lời nói của Vô Địch.

Vô Địch tiếp lời: “Nhưng vị môn chủ này còn nhớ các phân đà khác vẫn còn tiền nông, người đó lại là tâm phúc theo hầu nhiều năm nên vị môn chủ này không xem trọng mười vạn lượng, tưởng rằng đi một chuyến đến phân đà bí mật thì mọi việc sẽ ổn”.

“Cuối cùng thì sao?”.

“Vị Độc Cô môn chủ này tưởng rằng là thủ hạ tâm phúc, nào ngờ không biết họ đã bỏ chạy từ khi nào, chỉ còn lại một gian nhà trống”. Vô Địch thở dài.

Lão gù cũng thở dài: “Tôi thật sự đồng tình với vị Độc Cô Môn chủ này”.

“Với thân thủ của Độc Cô môn chủ, muốn cướp mười vạn lượng vốn là một chuyện dễ dàng, nhưng đáng tiếc ông ấy ở ngôi vị cao quá lâu, muốn ông ấy làm cướp dù có làm được thì da mặt cũng không thể nào dày như thế”.

Lão gù nói: “Quả thật đáng tiếc”.

Vô Địch từ từ thu cây dù lại, bỏ nón tre xuống, nói: “Nên ông ấy chỉ còn cách đến đây mời Thiên Sát thay ông ấy ra một chủ ý”.

Lão gù đáp: “Các hạ nói câu này, tin rằng ngài đã có chủ ý”.

Vô Địch lại tháo tấm vải đen che mặt xuống, nói: “Ta có thể thay Thiên Sát giải quyết vài người”.

Lão gù cười to: “Người mà ông không giải quyết được chúng tôi đã thay ông giải quyết thì còn việc gì mà Thiên Sát không giải quyết được mà phải nhờ ông ra tay trợ giúp?”.

Vô Địch sững sốt đứng tại chỗ.

Lão gù cười bảo: “Người võ công giỏi chưa nhất định biết cách giết người. Giết người là một kỹ thuật khác. Nếu ông đã tìm đến chúng tôi thì chắc hiểu rõ đạo lý này”.

Vô Địch trầm giọng nói: “Ta thân thủ bất phạm, không đáng giá mười vạn lượng ư?”.

“Đây không phải là vấn đề đáng hay không mà là nguyên tắc của Thiên Sát. Nếu mỗi người nhờ chúng tôi giết người xong đều như vậy thì Thiên Sát đã sớm không tồn tại”.

Vô Địch không còn lời nào để nói.

Lão gù tiếp lời: “Vả lại, với thân thủ của môn chủ thì làm sao cam tâm chịu sự chi phối của người khác. Điểm này bang chủ chắc hiểu rõ hơn chúng tôi”.

Vô Địch hít sâu một cái: “Ý của các hạ là...”.

Lão gù đáp: “Nếu môn chủ không đưa tiền thì chúng tôi chỉ còn cách lấy mạng”.

Vô Địch mỉm cười, nói: “Như vậy chẳng phải hai bên đều bị tổn hại nặng nề”.

Lão gù thận trọng nói: “Vì bảo vệ sự tôn nghiêm của toàn thể tổ chức không thể nào lo nghĩ nhiều được”.

Vô Địch đột nhiên hỏi: “Ông có thể quyết định?”.

Lão gù đáp: “Chuyện này còn quan trọng hơn việc sát hại Yến Xung Thiên!” vừa dứt lời, lão liền dùng tay đập tắt ngọn đèn dầu.

Trong tiệm đột nhiên tối hẳn, cũng trong lúc này, một thanh trường kiếm đâm xuyên cự đài, hướng vào đại lung của Vô Địch.

Vô Địch nghiêng lưng qua, đột nhiên vận quyền, chỉ một cú đấm là đánh ngã cự đài.

Một sát thủ ẩn mình sau cự đài liền ưỡn người định dậy, toàn thân đều bị gỗ đâm xuyên, những tấm gỗ kia chẳng khác gì thanh kiếm sắc bén, tên sát thủ kia lập tức tắt thở.

Vô Địch thu nắm đấm lại, đại mã kim đao ngồi tại đó, cứ như không có chuyện gì xảy ra.

Lão gù trong chớp mắt đã biến mất bên cạnh cổ quan tài.

Tuy trong tiệm u tối nhưng không đến nỗi không thấy gì. Ánh sáng từ khe cửa chiếu vào, tuy yếu nhưng đối với Vô Địch mà nói cũng vô cùng đầy đủ.

Ánh mắt của Vô Địch đặt vào vị trí biến mất của lão gù, nói rõ từng chữ: “Năm dấm này có phải đã khiến các người thay đổi chủ ý?”.

“Không đủ”. Giọng nói của lão gù từ quan tài vang ra.

Vô Địch liền xoay người hướng về nơi âm thanh phát ra.

Nắp quan tài đồng thời bay lên, bay về hướng của Vô Địch.

Một hắc y nhân đồng thời từ quan tài đứng dậy, người và kiếm cũng hướng về Vô Địch.

Song chưởng của Vô Địch trong phút chốc đột nhiên lật ngửa, giống như vừa mọc đôi cánh, thân người phía trước đột nhiên bay lùi về sau.

Nắp quan tài bay qua chân ông, đụng nhau, mười mấy chiếc nắp quan tài đụng nhau, tiếng động đó quả nhiên kinh người.

Từ trong quan tài xuất hiện mười mấy tên hắc y nhân, phản ứng cũng rất nhanh nhạy, thân người thấp nửa trên không, mũi chân điểm vào nắp quan tài, lập tức bay về hướng sang Vô Địch.

Thân người của Vô Địch hạ xuống, lập tức đáp xuống vị trí ban đầu, vững như Thái Sơn.

Ba tên hắc y nhân bay hướng về ông, kiếm chưa đến, ám khí từ tay áo bay ra, đều đã tẩm độc, mỗi cây đều là màu xanh khiến kẻ khác hoảng hốt lo sợ.

Vô Địch dùng tay chụp lấy chiếc nón tre, đánh rơi toàn bộ ám khí đột nhiên ném ra.

Chiếc nón kia liền bay lên không trung cắt thẳng vào cổ họng của một hắc y nhân. Cái đầu của tên hắc y nhân kia liền lìa khỏi cổ, một luồng máu tươi bay ra ngoài.

Song chưởng của Vô Địch hợp lại, kẹp đúng vào thanh kiếm đang đâm hướng tới, vẩy mạnh một cái, hắc y nhân không chống cự được nữa, tay buông lỏng, người bay ra đụng đúng vào thanh kiếm đang đâm tới.

Tên hắc y nhân đang bay người dùng kiếm tiến đến khi thấy đồng bọn của mình đụng vào, tuy muốn thu hồi kiếm lại nhưng không còn kịp nữa.

Kiếm từ đằng sau xuyên qua, hắc y nhân cầm kiếm cũng bị chấn mạnh mà rơi từ trên xuống.

Song chưởng của Vô Địch lật ngửa, tay phải đưa ra nắm lấy cán kiếm, soạt soạt hai nhát kiếm chém ra.

Quang kiếm lấp lánh, hai hắc y nhân bay đến, một người bị ông chém làm đôi, người còn lại gần như đầu lìa khỏi cổ.

Đấy chỉ là một loại kiếm bình thường, nhưng dưới nội công thâm hậu của Vô Địch nó trở thành một binh khí thần kỳ.

Vô Địch giết liền hai người, kiếm đột nhiên rời khỏi tay, chẳng khác gì thanh tiễn mà đâm xuyên qua tim của một hắc y nhân rồi xuyên qua cổ họng của một tên còn lại.

Phát kiếm này nhanh lại chuẩn, một phát giết hai người, số hắc y nhân kia không ai không hoảng hốt, thân người cúi xuống.

Vô Địch cứ như chưa từng xảy ra chuyện gì, quay người cất bước, đi ra mở cửa, rồi đột nhiên đóng cửa lại.

Lúc này cung tiễn bắn loạn xạ. Trên cửa ít nhất cũng có hàng trăm thanh tiễn đâm xuyên. Chiếc lồng đèn trắng treo trước cửa cũng vì thế mà bị dập tắt.

Ba thanh kiếm sắt đột nhiên đâm từ đằng sau lưng của Vô Địch. Sau lưng của ông hình như có một con mắt, thân người lập tức lộn nhào, hai tay đồng thời mở toang cửa, ba tên hắc y nhân không kịp thu thế, người và kiếm cùng xông ra ngoài cửa.

Tiếng cung tiễn lại nổi lên, tiễn bắn loạn xạ, ba tên hắc y nhân thảm thiết kêu lên, họ trông chẳng khác gì con nhím.

Vô Địch lập tức lộn nhào, bay nhanh ra ngoài. Tốc độ của ông còn nhanh hơn tiễn. Ba mươi mấy tên hắc y nhân canh giữ đối diện cửa tay cầm cung tiễn nhưng không một ai kịp giương cung phát tiễn.

Vô Địch lướt nhanh ba thước, đáp xuống trước mắt những người đó, hai tay quét nắm loạn xạ, khiến họ toàn bộ bay dưng vào tường.

Nhất thời bốn phía đều vang lên tiếng kêu thảm thiết.

Vô Địch vỗ nhẹ vào y phục, quay người, ánh mắt nhìn về hướng tiệm Trường Sinh, vừa đứng lực lão gù từ đằng sau đi ra.

Lão gù xanh cả mặt, nhìn thẳng vào Vô Địch, lạnh lùng nói: “Độc Cô môn chủ quả không hổ danh là Độc Cô môn chủ”.

Vô Địch đáp: “Tuy Yến Xung Thiên giỏi hơn ta, nhưng xuất thân từ danh môn chánh phái, lại ít tiếp xúc với chuyện trên giang hồ, các người muốn giết ông ta không khó, chỉ cần nắm được điểm yếu của ông ấy”.

“Môn chủ là một lão giang hồ, thủ đoạn nào mà chưa từng gặp? Muốn giết môn chủ quả không dễ dàng”. Lão gù lạnh lùng cười rồi nói tiếp: “Tuy không dễ dàng nhưng vẫn phải giết”.

Vô Địch kinh hoàng, nói: “Hay chúng ta ngồi xuống rồi thảo luận lại”.

Lão gù lắc đầu: “Bây giờ cho dù ông lập tức mang mười vạn lượng ra cũng không có ích gì”.

Vô Địch trầm lặng đi.

Lão gù quay người đi, lại bảo: “Có thể ông đủ khả năng rời khỏi đây, nhưng dù hôm nay ông có thể thoát mạng nhưng chưa chắc ngày mai có thể làm được, sự kiên nhẫn của chúng tôi nổi tiếng xưa nay”.

Trong lúc nói chuyện thì lão đã đi vào tiệm, sau đó cửa tiệm đóng lại.

Những hắc y nhân bị đánh ngã đều đã rời khỏi.

Vô Địch không chú ý đến họ, ngẩng cao đầu ngón trỏ lên trời.

Đêm đã xuống, không biết mưa khi nào dừng lại, gió vẫn thổi mạnh.

Vô Địch dờ dẫm một hồi, trên đường không một bóng người, mỗi nhà mỗi hộ đều đóng cửa.

Rơi vào im lặng.

Sự im lặng này ẩn chứa bao nhiêu nguy cơ, Vô Địch không hề hay biết, điều mà bây giờ ông ắt biết được chính là cả Bách Gia Tự đều thuộc tổ chức của Thiên Sát.

Một hồi, Vô Địch mới bắt đầu cất bước ra khỏi tự ngoài.

Gió thổi qua y phục của ông, tiếng xào xạc của lá từ hai bên được vang lên.

Ông đi được ba trượng, bước chân đột nhiên dừng lại, lại đột nhiên tăng tốc, chẳng khác gì thanh tiễn.

Một cái lưới to từ trên không rơi xuống, nhưng trước khi chiếc lưới rơi xuống thì Vô Địch đã cúi người thấp xuống mà rời khỏi vị trí của nó.

Ông vẫn không dừng lại, mà lướt nhanh nhiều trượng, mới dừng lại, dừng tại một ngôi nhà lớn, đột nhiên lộn người bay đến mái nhà của ngôi nhà to đang nhiều nước.

Bức tường cao đối diện đột nhiên ngã xuống, hàng trăm cung tiễn bắn đến.

Vô Địch lộn thêm một vòng, đã đáp sau ngói nhà, cung tiễn bay qua đầu ông.

Tiến vừa bắn ra, Vô Địch thẳng lưng, lại bay ra đáp xuống thành tường rồi tiếp tục tiến lên trước.

Vượt qua thành tường cao, bên cạnh một gốc cây, cành cây tách ra, một thân tre bay nhanh đến, đâm thẳng vào ngực của Vô Địch.

Vô Địch né người lướt nhanh, dùng tay bắt “bụp” một tiếng, thân tre gãy làm hai, người cầm thân tre cũng hốt hoảng.

Người ấy lại là ông thầy bói toán mù lòa. Cũng với bộ dạng ấy, tay trái vẫn cầm một ống xâm.

Vô Địch hỏi: “Ông đến xem mệnh giúp ta ư?”.

Lão mù đáp: “Đã xem xong rồi”.

“Thế nào?”.

“Thọ đã tận”.

Vô Địch lạnh lùng cười nói: “Ta cũng học được cách bói toán”.

“Vậy ư?” khuôn mặt của lão không có biểu hiện gì.

“Có cần ta bói cho ông một quẻ không?”.

“Theo người thì thế nào?”.

“Mạng của ông còn ngắn hơn ta”. Vô Địch tiến nhanh về trước.

Tay trái của lão mù lật ngửa, hàng chục cây xâm từ trong ống bay ra, nhắm vào mắt của Vô Địch.

Vô Địch nghiêng mặt qua, xâm tre từ mặt lướt qua. Ống xâm lại xuất hiện một luồng sáng, ba mươi sáu cây châm độc bắn ra, tay phải cầm ống xâm đâm hướng vào họng của Vô Địch.

Hay cho Vô Địch, hình như đều nằm trong dự đoán của ông, đảo lộn thân người, đầu dưới đặt chân hướng lên trời, tránh khỏi châm độc, tiếp đó hai chân móc chéo. Lão mù trong phút chốc từ thành tường bay lên rồi lẳng xuống đường, đầu va đập mạnh xuống đất, chết ngay tức khắc.

Vô Địch xoay người lại, cười nói: “Thật không ngờ tướng thuật của ta lại cao minh như vậy”.

Vừa dứt lời, thân người lại bay lên, nhanh chóng rời khỏi.

Khoảng cách đến tấm bia đá của Bách Gia Tự còn hơn mười trượng, Vô Địch chỉ lên xuống hai lần đã vượt quá nửa.

Rồi đáp xuống một mảnh đất nghiêng nứt, Vô Địch lộn nhào rồi tiến xuống.

Dưới đó là một cái bẫy đao, trong khoảng khắc đó, thân người của Vô Địch miễn cưỡng trèo lên, đưa tay ra nắm lấy một lưới dây. Hàn quang từ tay phải lóe ra, chiếc lưới kia lập tức bị xé ra một cái lỗ to. Vô Địch từ cái lỗ mà thoát ra, lộn một cái đã rời khỏi khỏi mạng lưới dây kia.

Tay phải của ông có thêm một đoạn kiếm, hàn quang bắt mắt, những loại sắt thường khó có thể so sánh.

Kiếm tuy sắt bén, nhưng nếu thân thủ của ông không đủ nhanh nhạy thì có sắc bén đến đâu cũng vô dụng.

Ông rời khỏi mạng lưới, hàng chục ống thép bay xuống, nếu ông vẫn còn bị vây trong lưới thì hậu quả khó mà đoán được.

Ông không hề dừng lại, tiếp tục tiến về trước.

Không ai đuổi theo sau, cũng không tiếng kêu gọi, Vô Địch vẫn tiếp tục tiến về trước hàng chục trượng rồi mới dừng, quay đầu nhìn Bách Gia Tự chẳng khác gì một tử thành. Trên con đường dài không một bóng người, không chút ánh sáng, một phương trời u ám.

Sắc mặt của Vô Địch trở nên trắng bệch, lúc này cũng cảm giác được sự kinh hoàng.

Những người kia võ công tuy không cao, nhưng không sợ chết, sự phục tùng, sự đoàn kết này trên giang hồ không có một môn phái nào có thể so sánh. Đây là việc nằm ngoài dự đoán của ông.

Giống một cao thủ như ông, trong Thiên Sát lại không có giá trị lợi dụng, đây rốt cuộc là do Thiên Sát không dám nhận hay không để mắt đến?

Vô Địch không hề hay biết, nhưng ông ấy có thể khẳng định một việc là bản thân đã trở thành mục tiêu bị săn đuổi của Thiên Sát.

Nhưng ông ấy không quan tâm, đến giờ phút này thì ông không còn gì để luyến tiếc.

Nhân thất đảo bát kỳ, nhưng trước kia ông đã trèo quá cao, từ vị trí cao như thế mà ngã xuống, sự đả kích này đích thật quá khó tiếp nhận.

Ngay cả loại người như ông cũng không tiếp nhận được.

Từ những hành vi của ông bây giờ thì có thể biết lòng tin của ông đã hoàn toàn sụp đổ.

Ông vốn không nhà mà về, bây giờ lại có thêm cảm giác không biết đi đâu về đâu, mơ hồ tiến về trước.

o0o

Buổi trưa, Vô Địch đi trên đường của một thị trấn khác.

Thị trấn này tuyệt đối không giống như thị trấn ở Bách Gia Tự, mỗi người đi trên đường đều rất bình thường.

Một người đàn ông trung niên lưng đeo kiếm đi đến. Vô Địch liền chú ý. Người đàn ông kia không hề nhìn sang hướng của Vô Địch, bước nhanh qua cạnh ông, khi đi cạnh ông vẻ mặt vẫn bình thường, hoàn toàn không có gì, từ bề ngoài xem ra tuyệt đối không phải là người có vấn đề, nhưng trong phút chốc lại dùng kiếm đâm vào điểm nguy hại của Vô Địch.

Thanh kiếm kia chỉ có nửa thước, được giấu trong tay áo. Người đàn ông trung niên kia vừa lật ngửa cổ tay thì kiếm đã nằm trong tâm nhắm rồi đâm nhanh ra ngoài.

Nhát kiếm này đâm không đẹp, chỉ là nhanh và chuẩn, một kiếm lấy mạng.

Vô Địch phản ứng vô cùng nhanh nhạy, trong phút chốc nghiêng người, nhát kiếm kia đâm xuyên qua tay áo. Tay phải của ông đồng thời đánh mạnh vào khuôn mặt của người đàn ông trung niên đó.

Khuôn mặt của tên kia lập tức biến dạng, bay xa cả trượng. Mười hai cung tiễn đồng thời bay về hướng của Vô Địch, được bắn từ chiếc lồng vịt của một giang hàng nhỏ. Người bán gà vịt tiếp đó từ trong lồng rút ra một thanh kiếm đâm thẳng về hướng của Vô Địch.

Vô Địch vừa nghiêng người, tám thanh tiễn bay lên không, mười ngón tay linh mẫn biến hóa, kẹp lấy bốn mũi tên còn lại, rồi tung ngược và bắn vào người bán gà vịt đang tiến đến, tốc độ nhanh chóng kinh hoàng.

Tên kia vừa được nửa đường đã bị bốn mũi tên bắn vào người, từ trên không bay xuống, chết ngay tại chỗ.

Lúc này, những người xung quanh mới biết xảy ra chuyện gì, tứ phía đều xô xao, Vô Địch nhìn quanh rồi tiếp tục lên đường.

Gió từ khe rách của áo thổi qua, tuy không làm tổn thương da thịt, nhưng bây giờ Vô Địch vẫn cảm thấy hàn khí của thanh kiếm đó.

o0o

Hoàng hôn.

Vô Địch đến một ngôi tự.

Trên đường đi, ông đã ba lần bị tập kích, một gốc cây đột nhiên nứt ra, người núp trong cây đột nhiên cầm kiếm đâm thẳng, suýt nữa là đâm vào ngực ông.

Trong tửu lầu, hàng loạt ám khí từ trong cái đĩa của tiểu nhị bay đến, cũng may ông kịp thời phát hiện ánh mắt kỳ lạ của tên tiểu nhị kia.

Nửa canh giờ trước, ông đi qua một chiếc cầu gỗ, dưới cầu lại có trang bị một ngọn giáo thép đang chờ đợi ông.

Tuy ông không bị tổn thương, nhưng trong lòng vẫn kinh hoàng hết hoảng, tinh thần bị uy hiếp.

Đây đều là hành động báo phục của Thiên Sát, mà cũng mới chỉ là bắt đầu.

o0o

Tiếng gõ mõ bất tuyệt.

Vô Địch bước chân vào đại điện của tự miếu, trong lòng mới bình tĩnh chút ít.

Ngôi tự miếu này không lớn, xây dựng không được bao nhiêu năm, những hòa thượng kia đều rất trẻ, cùng nhau niệm kinh dưới sự lãnh đạo của ba lão hòa thượng.

Vô Địch không quấy rầy họ, ngồi một góc. Ba lão hòa thượng như không có gì, còn những hòa thượng trẻ kia thì nhìn Vô Địch với ánh mắt kỳ lạ rồi tiếp tục niệm kinh.

Hương khói lan tỏa, tiếng gõ mõ hồi hoàn, làm tỉnh táo thần trí con người. Mỗi một tiếng gõ đều đập vào trái tim của Vô Địch.

Vô Địch nhắm mắt ngồi im bất động.

Một lúc sau, giờ niệm kinh đã hoàn tất, Vô Địch vẫn ngồi yên bất động cứ như lão tăng nhập định.

Lão hòa thượng kia tiến gần, một tiếng Phật hiệu, thì trong họ có một người nói: “Vị thí chủ này...”.

Vô Địch đột nhiên mở to đôi mắt, ngắt lời: “Ba vị đại sư, sao không ra tay mà còn chờ cái gì?”.

Ba lão hòa thượng ngạc nhiên, một trong họ hỏi: “Xin hỏi lời nói này của thí chủ có ý gì?”.

Vô Địch cười đáp: “Ba vị đại sư nhất định là người trong Phật môn nên mới giả dạng giống như vậy, nhưng đáng tiếc làm sai một việc”.

Ba lão hòa thượng dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn Vô Địch mà không nói gì.

Vô Địch nói: “Cái mõ kia không nên gõ, một cái mõ có giấu ám khí, khi gõ vào thì âm thanh ít nhiều gì cũng có chút khác thường”.

Ba lão hòa thượng hình như không hiểu, người đứng bên trái nói: “Xem ra thí chủ có chút hiểu lầm”.

Tiếp đó ông hợp chưởng lại, hai luồng hàn quang từ trong tay áo bắn ra, Vô Địch liền nằm xuống tránh xa.

“Kình kình” hai tiếng, hai thanh đao khoảng bảy phân bay đâm thẳng xuống đất.

Hai lão hòa thượng còn lại lùi sau một bước, mỗi người đưa tay lấy một cái mõ.

Vô Địch nhanh chóng tiến gần, hai tay lật ngửa, đã khóa vào khuỷu tay của lão hòa thượng, bẻ mạnh, trong tiếng xương cốt bị bẻ vụn, thì từ trong mõ bắn ra bốn mươi chín cây lê hoa dính nhắm ngay vào những hòa thượng kia.

Bảy vị hòa thượng bị trúng dính ngã xuống, da thịt đều biến sắc.

Là loại dính độc.

Vô Địch nắm lão hòa thượng lên sử dụng như binh khí, đỡ lấy mười bốn nhát kiếm đang tấn công đến của hai lão hòa thượng kia.

Tiếp lấy mười bốn nhát kiếm, trong tay của Vô Địch chỉ còn cầm một cánh tay, ông cũng dùng cánh tay này thay cho kiếm, đâm thẳng vào miệng của một lão hòa thượng.

Lão hòa thượng kia hốt hoảng thốt lên, tắt thở ngay tức khắc. Vô Địch đồng thời lỏng tay, bay sang lão hòa thượng còn lại.

Thanh kiếm dẻo của lão dịch chuyển, chẳng khác gì rắn độc mà đâm ra mười lăm nhát kiếm. Nhát thứ mười sáu chưa thực hiện đã bị Vô Địch dùng chưởng phải đâm vào họng.

- o o o -

<http://www.nhanmonquan.com>